

[Stinus.]

kreditter, og at de leverancer, der nyder godt af kreditordningen, er med til at fremme udviklingen i u-landene.

I forbindelse med diskussionen om loven om internationalt udviklingsamarbejde og dennes forgænger i årene 1970-71 havde vi en fortegnelse over givne garantier for leverandørkreditter til udviklingslandene indtil udgangen af 1969 til rådighed. Af denne fremgik, at ca. $\frac{2}{3}$ af garantiansvaret dækkede eksport af cementmaskiner, køleudstyr og mejerimaskiner, tre områder, hvor Danmark traditionelt anses for at være internationalt konkurrencedygtig.

Det er også vor opfattelse, at udviklingslandene køber i Danmark ikke først og fremmest på grund af kreditmulighederne, som i almindelighed er ringere end dem, udviklingslandene kan opnå andre steder, men netop på grund af vores konkurrencedygtighed. Der er altså ikke tale om at lokke udviklingslandene til ufornuftige indkøb. Udviklingslandene har imidlertid ikke mulighed for at købe uden leverandørkreditydelser for en periode af 6-7 år eller derover, og uden kreditgarantiordning vil sådanne kreditydelser nok kun kunne ydes i ringe udstrækning. Derfor finder vi ordningen rigtig.

Det ville være ønskværdigt, om vi nu mellem første og anden behandling af lovforslaget i et udvalg kunne få en ajourført fuld fortegnelse over garantier for kreditter ydet i henhold til lovens § 7 og en fortegnelse over, i hvilket omfang givne kreditter har ført til tab for staten.

Forslaget om, at der indføres en bestemmelse i loven, der giver mulighed for indførelse af en præmiebetaling for de udstedte garantier, anser vi for rimeligt, og det kan vi støtte.

Frandsen: Hvis man er tilhænger af selve loven, som giver adgang til at yde en kreditgaranti på 1 milliard kr., er det også naturligt, at man er tilhænger af den foreslåede udvidelse til 1,5 milliard kr. Og det er SF. Vi er tilhængere af, at man støtter udviklingslandene på forskellig vis, men jeg vil dog sige, at hver gang vi skal diskutere u-landshjælp, er det nødvendigt at gøre os klart, hvorvidt der er tale om en virkelig u-landshjælp, som hjælper u-landene fremad,

og ikke om en eller anden form for støtte indirekte til landet selv. Det kan være rimeligt, at vi en gang imellem støtter vort eget erhvervsliv, men så skal vi bare passe på ikke at sammenblande det for meget med det, vi kalder u-landshjælpen. Det var vi inde på tidligere i denne folketingssamling i forbindelse med ændringen af industrialiseringsfonden, hvor det netop fra udenrigsministerens side blev fremhævet, at der kunne være problemer i den forbindelse. Jeg vil igen fremhæve, at vi er noget betænkelige ved, at man ikke klart holder disse to ting adskilt, nemlig u-landshjælp og det, at vi eventuelt kan give erhvervsstøtte. Problemerne i den ændring af loven, som vi diskuterer her i dag, er ikke så store, som de var med hensyn til industrialiseringsfonden. Men jeg mener alligevel, der kan være tale om at overveje — måske ikke i denne omgang, men i hvert fald senere — hvordan vi fremtidig kan anlægge vores u-landspolitik. Jeg mener også, at vi må være klar over, at der netop ved den form for u-landsstøtte kan blive tale om det, som den konservative ordfører betegnede som nykolonialisme. Det var dog noget andet, han mente var nykolonialisme. Jeg mener, at der netop ved privat investering i u-landene på længere sigt kan blive fare for, at u-landene bliver afhængige af de rige industrialiserede lande.

Da vi imidlertid på nuværende tidspunkt ikke kan stille andet op som alternativ u-landsstøtte, og da vi mener, at det er begrænsede betænkeligheder, man kan have ved denne ændring af loven, kan jeg tilsige mit partis velvillige behandling af lovforslaget.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen): Jeg takker for enstemmig tilslutning også til dette lovforslag. Jeg skal ikke komme nærmere ind på de principielle betragtninger, der er blevet gjort gældende, navnlig af hr. Rohrsted og hr. Frandsen, men vil gerne komme med den ene bemærkning, at somme tider, når man skal opgøre, hvad udviklingslandene modtager og giver tilbage, laves disse opstillinger på en meget primitiv måde — der var ikke noget af det i dag, vil jeg skynde mig at understrege, men det sker i pressen — idet man gør op, hvad de pågældende lande har fået af lån, og hvad de betaler tilbage i renter og afdrag. Men man